

PAULUS: Den virkelige misjonsbefalingen! Av Jan Lilleby

Har du lest min artikkelserie i fire deler, der jeg gjennomgår det faktum at misjonsbefalingen i Matt. 28 ikke noen gang ble gitt for menigheten?

Hvis ikke, da anbefaler jeg deg å lese serien før du leser denne artikkelen.

I den nevnte serien har jeg et innlegg, der jeg viser til at man finner den ekte, sanne og virkelige 'Misjonsbefaling' i form av en oppsummering av innholdet i Efeserbrevet og Kolosserbrevet, særlig Ef. 3, 1-9.

I denne artikkelen vil jeg påvise med Bibelen i hånd, at det har konsekvenser å misforstå og sammenblande troslæren fra de to distinkte evangelie-linjene i NT. Det er stor forskjell på det nasjonale jødiske 'Evangeliet om Guds Kongerike' (tusenårsriket, j.fr. Dan. 2, 44) som ble forkynt for Israel i aposteltiden, og det frie internasjonale nådeevangelium som ble gitt Paulus å bringe ut til hele verden etter at Israel var falt fra Gud. Israels frafall ser vi i de siste versene av Apg. 28, 25-31 særlig vers 27 – '...de ville ikke omvende seg...'. Dette var i år 62 e. Kr. Paulus leste dem dommen fra Jes. 6 om Israels åndelige blindhet, døvhet og uforstand idet de ikke ville omvende seg (hele nasjonen) til Jesus Kristus.

I tiden med det nasjonale jødiske evangelium, som inkluderte Den nye Pakt i Jesu blod, var det mange ting som hørte med til apostlenes virksomhet, men som ble stoppet fullstendig da Israel falt som nasjon. Jeg nevner et utvalg av de ting Jesus gav apostlene av kraft og ordninger i troen:

ORDNINGER:

Vanndåp med full neddykking som skulle følge jødernes omvendelse til Jesus. Mark. 16, 16. J.fr. Apg. 2, 38-42.

Dåp med, eller innfylling med Den Hellige Ånd og kraft. Apg. 1, 5-8.

De skulle minnes Herrens død gjennom deling av brødet og vinen, symbol på Herrens legeme og blod. Paulus påpekte

strengt at dette ikke skulle være et reelt måltid, men en *hellig symbolsk minnestund* for de troende. 1. Kor. 11, 23-27. Det ble truet med straff dersom man *misligholdt* en slik minnestund, nemlig sykdom og eventuell død.

NÅDEGAVER OG MIRAKLER

Et utvalg av *ni spesielle nådegaver*, som var overnaturlige inngrep utført av Gud ved Den hellige Ånd i apostlene og deres forsamlinger – var til disposisjon på generell basis i hele den messianske troende flokk. Den Hellige Ånd inngav den enkelte ut fra *Guds vilje og ønske*, og kunne ikke fungere bare på den troendes egen vilje. Paulus nevner dette i 1. Kor. 12-14 kap. De er:

Visdoms tale ved Ånden, kunnskaps tale ved Ånden, spesiell tro utover generell tro, nådegaver til å helbrede ved Ånden (én person kunne altså ha *flere typer* helbredelsesgaver, vers 9), - så siterer jeg vers 10 slik at det blir riktig: En annen får kraft til å gjøre undergjerninger, en annen gave til å tale profetisk, en annen gave til å prøve ånder. En annen får ulike slags tunger, en annen tydning av tunger. Paulus sin vektlegging av at den troende ikke selv bestemte over Ånden: Vers 11: Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut til *hver enkelt* etter som han vil.

Gal. 3, 3-5 bekrefter at nådegaver fantes i forsamlingene i Galater-provinsen. Og dermed er det også sikkert at dette var i *alle* de messianske forsamlingene i aposteltiden. Selv i Damaskus var det en flokk der de kjente til mirakler og *nådegaver* og å bli døpt/fylt med Den Hellige Ånd, og døpt i vann, Apg. 9, 17-20. Rom. 12, 6-8 viser at nådegaver fantes så langt ut i Romerriket, som i selve Rom. En by som Paulus ikke hadde vært i da han skrev brevet til de troende der. Og, for ikke å glemme – i Korint selvsagt. Men disse hadde havnet ut i svære overdrivelser og en kritikkverdig uorden i forhold til hvordan en troende skulle disponere bruken av nådegavene. Mye av 1. Kor. 12 – 14 brukes av Paulus til å irettesette korinterne, med strenge ord.

HVILKEN GRUPPE MENNESKER FORKYNNELSEN VAR TIL

Peter og de elleve talte bare til jødene, det nasjonale Israel innen landets grenser. Ett unntak ble gjort, da Peter ble sendt (motvillig!) av Gud til Kornelius' hus for å tale Kongerikets evangelium. Peter hadde aldri før hatt samfunn med hedninger! Åtte år etter Pinsedag i Apg. 10. Gal. 2, 7-9 påpeker tydelig at Peter bare gikk til omskårne. Mens Paulus gikk til både omskårne og uomskårne. J.fr. Apg. 9, 15. Etter Israels fall da Paulus var i Rom, ble det helt slutt på at Paulus og andre apostler drev forkynnelse av Kongeriket for Israel. I stedet gikk Paulus og hans hjelpere helt og holdent ut med det ferske åpenbarte internasjonale frie nådeevangeliet – og i den forkynnelsen finner vi at det nå var blitt himmelen der oppe (gresk: *Epiuranos*) hos Kristus som var det nye frelseshåpet! Tusenårsrikets håp

for Israel, har vært *lagt på is* i hele den tid som menigheten har eksistert.

Peter understreket at budskapet var noe som Gud hadde sent ut til *Israels barn*, og *...dette ordet som er gått ut over hele Judea...* Apg. 10, 36-37.

Peters 'Pinsetale' i Apg. 2 var uten unntak adressert til Israels barn, Apg. 2, 36 *...hele Israels folk vite at...*

...vers 14: ...Jødiske menn og alle dere som bor i Jerusalem... *...Vers 22: ...Israelittiske menn, hør disse ord!*

KONSEKVENSENE AV AT DET KOM ET NÅDEEVANGELIUM

I og med at forkynnelsen til Israel om et Kongerike med Jesus på tronen i Jerusalem, *ble helt avsluttet i år 62* da Paulus introduserte dette nye evangeliet i Efeserne og Kolosserne, så fulgte det av dette at ingen nådegaver, og mirakuløse ting som var gitt apostlene av Kristus da de ble utsendt, lenger var gyldige eller virksomme.

Det Jesus lovte sine tjenere i eksempelvis Mark. 16, med tegn og helbredelser, var tatt bort fordi det *folk som skulle se og høre disse tegn ble ansett som *frafalne fra Gud Herren*, altså Israel som nasjon. Heller ikke gjaldt de åndelige ordningene lenger, slik som håndspålegging, syndsbekjennelse a la Jakobs brev, vanndåp, Hellig-Åndens innfylling/dåp. Alt *dette ble tilbaketrukket av Herren.**

Kristenheten i vår tid lider av manglende kunnskap i disse ting, og har dessverre drasset med seg – idet man egentlig prøver å forkynne et fritt nådeevangelium – en total misforståelse når man ser at vanndåp, syndsbekjennelse, nattverd, håndspålegging etc. finnes i mange trossamfunn. Noen vektlegger vanndåp, andre vektlegger Åndsdaop og tungetale, osv. – men intet av dette skulle forefinnes i menighetens tid. Gud har *ikke overført* de ting han lovte Israel i troen, over til den frie troende skaren av hedninger i verden.

Men – det vil allikevel *ikke bety* at man risikerer sin frelse, dersom man er medlem i menigheter som lærer og praktiserer de ting som Gud bare hadde gitt den messianske troende flokk i aposteltiden. Frelsen er gitt oss ved tro alene, og uten krav til gjerninger eller til stor kunnskap i Bibelen. Jeg kommer tilbake til dette nedenfor. Den er av ren nåde!

Men jeg vil bare påpeke, slik som jo sant er, at intet av de ordninger og de overnaturlige mirakel-gavene *fra aposteltiden er overført til menighetens tidshusholdning.* Ingen mirakel-lære og gaver blir lovt eller forkynt om i Efeserne og Kolosserne. Det er de to eneste skriv i Bibelen som er for menighetens troende.

Tar du dette helt alvorlig, så spares du dermed for eksempel fra å havne i en urealistisk og drømmende tilstand, der du på *falske premisser* er lurt til å tro at Gud vil gi deg et helbredelsesmirakel eller andre typer undere og tegn. Du spares fra å bli lurt av feilaktig forkynning om mirakler,

velstand og framgang som ellers ikke finnes støtte for i Bibelens ord. Vær glad for at dine eventuelle sykdommer osv. kan finne behandling hos leger og sykehus. Det er en nåde fra Gud at legevitenskapen har kommet langt i sin kamp mot sykdom og plager. Flere av mine venner og bekjente, og familie – har legene og sykehus å takke for at de kunne bli behandlet og ikke dø en tidlig død. En av mine venner, tilbake fra ungdomstiden, ble reddet ved hjerteoperasjon. Han gikk på medisin resten av livet, men var allikevel i tjeneste for Gud ved forkynnelse av evangeliet.

Du spares fra å begynne å følge etter forkynnere som kaller seg profeter, eller apostler – for ingen slike finnes i vår tid. Det opphørte med Israels fall.

Derfor er det viktig å ta bibelkunnskap alvorlig. Det hjelper den troende å skjære klar av diverse komplikasjoner og kvaler og tvil som kan oppstå når man misforstår Guds ord. Hvis man har bedt til Gud om et mirakel, men på helt feil premisser, så vil man ofte lide seg igjennom en uutholdelig trenering og langsommelighet...det kommer jo ikke noe bønnesvar! Og det finnes mennesker som begynner å tvile på Gud av den grunn.

Men Gud Herren svarer nok ikke på noen bønn, som er basert på falske premisser og løfter som aldri er gitt til den syke og trengende. Vi henvises i menighetens tid til Guds fabelaktige nådefrelse, som lover oss himmelen der oppe hos Gud og Kristus. Dette er ufattelig stort!

Ef. 2, 8-9 er et kjerneord for menigheten i vår tid:

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. - - Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»

EFESERNE 4 – PAULUS SIN LÆRE OM FORHOLD I TROEN

Efeserne 4 sier en del om tro, om dåp, om kristen karakter og vandel, om de personer som Herren brukte til å grunnlegge den troende menighet, om å vokse opp til Kristus som er Hodet for menigheten, og annet.

Jeg vil ta en kort sving innom disse ting.

Vers 1-3: Vi skal vandre verdige til det kall vi har fått. Med ydmykhet og mildhet, med langmodighet (tåle motsigelser!), så man bærer over med hverandre i kjærlighet, og legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd.

Vers 4-6: Det er ett legeme og én Ånd, likesom dere og ble kalt med ett håp i deres kall. *Kommentar: Her betegnes den samlede troende frelste flokk på jord som én menighet. Fra og med Efeserne og Kolosserne, finner vi ikke omtalt menighetene (flertall), men bare menigheten, i éntall. Vi er samlet sett 'Ett nytt menneske' og vi er en ny skapning. Og Kristus er Hodet for denne menighet.*

Det er én Herre, én tro, én dåp. *Kommentar: Så skal vi altså allikevel døpes da, i vann? Nei, det skal vi ikke. I NT for øvrig var det fire typer dåp: Johannes-dåpen, apostel-dåpen, dåpen til Kristi død, og – den falske dåp som*

Paulus refser – der noen lot seg døpe for de døde. Den dåp som nevnes her i Ef. 4, 5 er 'Dåpen til Kristi død' og dette er en dåp som Gud og Ånden utfører i samme øyeblikk som en person kommer til tro på Kristus. Paulus kaller dette også for 'En omskjærelse ikke gjort med hender'.

Kol. 2, 11-12: I ham (Kristus) er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse (Herrens død på korset). 12: For i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere også oppreist med ham, ved troen på Guds kraft – han som oppreiste Kristus fra de døde. Kol. 3, 3 slår dermed fast: 'Dere er jo DØDE, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.'

Derfor, den ene dåp nevnt i Ef. 4, 5 er altså å være døpt til Kristi død, Gud gjorde det slik idet vi kom til tro, at han tok oss via Kristi død og deretter ble vi oppreist fra denne død slik Kristus ble oppreist. En tilregnet død og oppstandelse som faktisk trer i kraft samme øyeblikk man kommer til troen! Og selv om vi er oppreist i Kristus, sier Paulus allikevel at vi er døde – men da i overført betydning: Vi er døde for synden...vers 5 i Kol. 3: Så død da deres jordiske lemmer: Utukt, urenhet (homo), syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse. Efeserbrevet og Kolosserbrevet er nærmest å betrakte som tvilling-brev da de omhandler de samme formaninger og forklaring.

Det skal bemerkes at mens ennå Kongeriket for Israel ble forkynt for jødene, slik som fortalt i Apostelgjerningene, så var de troende jøder og proselytter døpt både i vann og i Kristi død. Forskjellen mellom Kongerikets evangelium og Det frie nådeevangelium siden åpenbart Paulus, er at for oss så er vanddåp falt bort.

Årsaken er klar: Israel skal bli (i tusenårsriket) et kongelig PRESTESKAP for Gud, helt i tråd med det Herren sa til Moses i 2. Mos. 19, 5-6. Vanddåp var en rituell renselses-ordning som presten måtte igjennom FØR han kunne trede fram for Gud i Tabernakelet i ørkenen. Ellers ville han dø. Moses dømte derfor Aaron i vann, slik at Aaron kunne møte opp framfor Herrens åsyn inne i Tabernakelet. Dåp i vann hører bare Israels folk til opprinnelig. Men også hedninger som tok ved jødernes tro, de ble døpt i vann. J.fr. Apg. 10, 45-48.

Johannes døperen stod fram før Jesus stod fram, og dømte jødene i vann helt i tråd med den tanke at Messias er nå kommet, og folket skal tjene Gud som prester under Messias' ledelse. Det ble faktisk en stor folkebevegelse sier Matt. 3, 5.

Men vi, Kristi legeme som har Kristus som Hode, vi er ikke Herrens presteskap i et messiansk kongerike, slik som Gud lovte jødene/Israel gjennom profetene. Så vi skal ikke vannrenses rituelt før vi kan trede fram for Gud. Nei, vi er allerede trådt fram for ham og er satt i det himmelske med Kristus. Dette kommer helt krystallklart frem ved lesing

av Efeserne og Kolosserne.

Den norske Kirke (og alle gamle kirkesystemer i samme tradisjon) har dessverre tråkket helt feil idet de framstiller seg selv som 'Prester for Gud' og bruker særskilte presteklær for å markere seg i den sammenheng. En prest i bibelsk forstand, er en tjener for Gud til å stå imellom Gud og folket – slik som det var med Israel i historien. Dette er i dag et system som er overkjørt idet Paulus kom med dette nye frie nådeevangeliet for hele verden...og som avløste den forkynnelse som vi finner i Apostelgjerningene, om at Gud skulle sende tilbake Jesus og opprette et kongerike i Israel med ham som konge på Sion. Israel falt fra Gud, og Kongeriket på jord med Jesus som regent, er utsatt til endetiden.

Risikerer presteskapet og deres trosfeller i Den norske Kirke og lignende kirkesystemer dermed sin frelse? Nei, på ingen måte. Siden de har den bibelske troen på Jesus som frelser og som døde for oss på korset, er de definitivt frelst. De har tatt inn mange misforståelser av Bibelen opp gjennom århundrene, og det er beklagelig. Men dette avskjærer ingen fra deres frelse, bare de står i troen. Her kommer Guds nåde og godhet og overkjører elegant alle våre feil og lære mangler. Dette gjelder hele den klassiske kristenheten uansett hva som preger det enkelte trossamfunn i læremessig sammenheng. De kan ha mye slags feil lære om dåp, Åndsdåp, mirakler, nattverd, syndsbekjennelsesplikt og annet – men troen på Jesus Kristus vil ta den troende til himmelen slik lovt i Bibelen, og da særlig i Efeserne og Kolosserne, siden det er Paulus som er hedningenes apostel og lærer.

Ef. 4, 6: ...én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle.

Kommentar: Her ser vi at Paulus henviser til det første bud: Ingen andre Guder enn meg, Herren. Dette betyr ikke at vi skal 'følge Mose lov' – nei sier Paulus, den er avskaffet med dens bud og forskrifter – ved Jesu død (Ef. 2, 14-15). Men det faktum blir slått fast for oss, at det er bare EN Gud, og ikke flere guder.

Men idet vi jo alt vet at verden har mange avguds-religioner – Midt-Østen og Asia er preget av disse – så skal ikke vi kristne gå rundt og spotte og forbanne og herje med disse feilaktige religionene. Heller ikke skal vi anta og gå over til noen av disse.

Vi er slike som tror på den éne Gud, han som er alle kristne troendes Far. Men Paulus ber oss å vokte oss for avgudene. Men det betyr ikke at vi skal drive spott og forhåning av eksempelvis muslimer, for vi har fått mange slike immigranter i Norge opp gjennom tiden. De bygger sine moskeer og har sine samlinger, og sine religiøse ledere kalt imamer. Nå fantes ikke noen muslimer i apostlenes tid, så derfor finnes ikke slike nevnt ved navn i Bibelen. Muhammed kom jo ikke frem før på 600-tallet e. Kr.

Deres Koran skrift nevner både Abraham og Jesus, men dette

betyr allikevel ikke noen anerkjennelse av kristendommen fra muslimene, og den frelsestro som Bibelen formidler. Forhold som gjelder disse verdensomspennende folkereligioner er en sak som Gud Herren og Kristus vil behandle og ta seg av på aller beste måte når Jesus selv har kommet tilbake til jord, slik Åpenbaringsboken beskriver for oss. Menigheten av kristne har ingen annen misjon enn å forkynne evangeliet for alle folk, og i den oppgaven ikke drive regelrett religionskrig. Vi tvinger ingen til kristentroen. Dessverre vet vi fra historien at korsfarerne gjorde dette. En helt uverdigg framgangsmåte sett med Guds øyne.

Ef. 4, 7-15: Her nevnes i sammenhengen et kort resymé om de tjenestegaver (apostler) som Gud brukte da det hele startet opp – se vers 11. Dette står nevnt i fortid vel og merke. Dette er ingen beskrivelse av dagens forhold i menigheten.

Apostler og profeter og de tjenestegavene som var i tiden da bare Kongerikets evangelium for jødene ble forkynt, er ikke lenger operative.

Ef. 4, 16: Verset pensler inn på den nye situasjon den gang, da det frie nådeevangelium tok over for Kongerikets jødiske nasjonale evangelium som ble avsluttet:

«Ved ham blir hele legemet sammenføyd og holdt sammen med hvert støttende bånd, alt etter den virksomhet som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser det sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet.»

Nådegaver er borte, apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere er borte (de i bibelsk forstand nevnt i 1. Kor. 12-14). Bare Paulus selv kunne ennå regnes som en apostel, men hans tjeneste ble ikke lenger opprettholdt ved tegn, under, mirakler. Han var Jesu Kristi fange for oss hedninger sier han, Ef. 4, 1 og 3, 1.

Hva en forkynner av Guds ord titulærer seg selv som, står den enkelte fritt. Noen regner seg som evangelist, men Gud har ikke i vår tid håndplukket og kalt noen til å tjene som evangelist slik som i aposteltiden. Evangelisten Filip var jøde og dermed stod han under Guds pakter for Israel, men ingen evangelist i dag har noe slikt.

Andre kaller seg bibellærere, eldste, hyrde, forstander, pastor etc. – men ingen tjenester er i dag håndplukket av Gud og Kristus. Vi er kun frivillige tjenere for evangeliets fremme, og vi gjør dette fordi vi ville det selv. Gud ser selvsagt positivt på dette, men aldri har han 'utvalgt' noen av oss slik han utvalgte sine profeter og apostler nevnt i Bibelen. Vi må lære å skille her.

Resten av Efeserbrevets fjerde kapittel sentrerer inn mot en rekke sterke konkrete renhetsformaninger, verdig oppførsel, kristent ansvar og tro, ikke driv råttent snakk, ikke stjel men arbeid heller, legg bort løgn og fanteri. Legg vekk bitterhet, hissighet og sinne og skråll og spott...og all slags ondskap.

Vers 32 er krystallklart:

«Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir»

hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus!»